

Júlia

Sharon Kendrick

Ünnep a kastélyban

Helen Brooks

Szilveszter előtt

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sharon Kendrick, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A Júlia 763. eredeti címe: *The Italian's Christmas Housekeeper*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• Magyarra fordította: Bakay Dóra

© Helen Brooks, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A Júlia 764. eredeti címe: *His Christmas Bride* (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• Magyarra fordította: Járdán Eszter

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 763. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-575-6

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Sharon Kendrick

Ünnep a kastélyban

1. FEJEZET

Salvio de Gennaro, miközben körbefutotta a földnyelvet, le sem vette a szemét a fényekről. Ünnepi gyertyák égtek a nagy, öreg ház ablakaiban. A látványtól a közelgő karácsony jutott az eszébe – pedig nem akart erre gondolni. Hat héttel korábban különösen nem. Itt, Angliában azonban az üzletek már tele voltak műfenyőkkel, csillogással és olyan ajándékokkal, amelyeket garantáltan nem szeretne senki, akinek van egy csöpp esze.

Megrándult a szája sarka, ahogy az Atlanti-óceán sötét hullámai teljes erővel nekicsapódtak az alatta lévő szikláknak.

Karácsony. Az év legcsodálatosabb időszaka.

Már akinek...

Lelassította a lépteit. A köd szürke fátyolként ereszkedett rá. Az eső egyre szaporább lett, de ő észre sem vette, annak ellenére, hogy csupasz lábszárát sárfoltok borították, és izmai sajogtak a megerőltetéstől. Azért futott, mert muszáj volt. Erre tanították. Kemény edzés mindennap, bárhol is van. Ez megkeményítette és erőssé tette. Alig vette észre, hogy átázott felsője a testéhez ragadt, rövidnadrágja pedig úgy tapadt izmos combjára, mint egy második bőr.

Az előtte álló estére gondolva nem először tűnődött el azon, miért is jött ide. Egy kiváló minőségű földterületet akart megvásárolni arisztokrata házigazdájától, és úgy gondolta, hogy oldott légkörben gyorsabban megkötheti az üzletet. Az illető köztudottan nehezen megközelíthető ember volt. Salvio asszisztense már akkor felhívta erre a figyelmet, amikor tolmácsolta a meghívást a vacsorára és az azt követő éjszakára.

Komor mosoly játszott Salvio ajkán. Talán hálásnak kellene lennie, amiért bebocsátást nyert Lord Avery pompás cornwalli házába, ahonnan pazar kilátás nyílt a tengerre. Habár a vagyona minden luxust biztosított számára, nem volt hajlandó hálát érezni. Ráadásul nem is nagyon várta a vacsorát a háziasszony jelenlétében, aki érkezése óta sóvár pillantásokat vetett rá. A szemében leplezetlen vágy csillogott. Salvio hozzászokott már az effajta reakciókhoz, de untatták.

Mélyen beszívta a tengeri levegőt, és megközelítette a házat, amelynek ajtaját és ablakkereteit már fenyőgallyak díszítették. Eközben az emlékezetébe idézte, hogy utasítsa az asszisztensét, írjon hozzá még néhány nevet a Cotswoldsban tartandó éves karácsonyi partijának vendéglistájához. Az előkészületek már javában folytak.

Nagyot sóhajtott. A parti mindig a homokkőből épült kastélyában zajlott, és bár a meghívókért ádáz versengés folyt, ő szívesen kihagyta volna. Másrészt azonban a karácsonyt egyszerűen nem lehet megkerülni, bármennyire is szeretné.

Salvio megtanulta elviselni az ünnepet, és ellenérzéseit nagylelkűséggel leplezte. Drága ajándékokat vásárolt a rokonainak és az alkalmazottainak, és még több pénzt pumpált a jótékonyági alapítványába. Szülővárosába, Nápolyba is elutazott, hogy meglátogassa a családját, mint minden jó nápolyi fiú. Visszatért a városba, habár ott törtek össze az álmai – és ki szereti, ha erre emlékeztetik? Számára a szülőföldje a veresége helyszíne volt, amelyből megváltozott emberként került ki. A szívében minden érzés kialudt, de szerencsére azóta már nem volt kiszolgáltatva az érzelmeinek.

Miközben az utolsó szakaszt tette meg, Nápolyra gondolt, és az elkerülhetetlen kérdésekre. *Miért nem hozott magával egy kedves olasz menyasszonyt, és miért nincs egy seregnyi aranyos, sötét hajú gyereke, akiket elkényeztethet a nagymamájuk?*

A válasz az lett volna, hogy soha nem akart megházasodni. De miért fosztaná meg az anyját az illúzióktól?

Minél közelebb ért a hatalmas házhoz, annál jobban lelassított. Szerencsére visszautasította háziasszonya ajánlatát, hogy délután kísérelje el őt és férjét a faluba, a *Hamupipőke* előadására.

Salvio cinikusan elmosolyodott. Amatőr vidéki színtársulat? Na, azt már nem! Ehelyett inkább

kipihente magát. Talán olvas egy kicsit vacsora előtt. Vagy inkább az új-mexikói ingatlanról álmodozik, amelyet mindenképpen meg akart szerezni.

De először is száraz ruhát kell vennie...

Molly beleharapott egy nagy szelet csokoládékrémes tortába, és élvezettel felnyögött. Éhes volt, mivel ma még semmit sem evett, kivéve a tál zabkását, amit reggel sietve bekapott. Sajnos a zabkása csomós volt, ami a tűzhely hibája. Nem először tűnődött el azon, hogy munkaadóinak miért nincs egy rendes tűzhelyük a helyett a szörnyeteg helyett, amely a sarokban állt.

Egész délelőtt gürcölt, még a szokásosnál is gondosabban takarított, mert Lady Avery annyira izgatott volt a vendég miatt.

– Az úriember olasz – mondta az asszonya. – Tudod, milyen kényesek az olaszok a tisztaságra.

Őszintén szólva Mollynak fogalma sem volt erről, de azért alaposan leporolta a csillárokat, és kiporszívózott a nehéz antik bútorok mögött is. Még a verandát is felsúrolta. A vendégszobában egy nagy rézvázát helyezett el az asztalon magyalágakkal, ami ünnepi hangulatot árasztott. A süteményeknek köszönhetően, amelyeket szintén ő sütött, az egész ház csodásan karácsonyi illatú lett.

Averyék ritkán tartózkodtak cornwalli otthonukban – ez volt az egyik oka annak, hogy Molly tökéletesnek találta a házvezetőnői állást. Szerényen élt, és a fizetése oroszlánrészét az öccse adósságainak törlesztésére fordította. Ezért inkább elviselte a magányt és az idegesítő munkaadóit, mint hogy valami nyüzsgőbb helyen keressen munkát.

A tél azonban még nyilvánvalóbbá tette az elszigeteltségét. Vicces, hogy a karácsonyi időszak mennyire emlékezteti az embert azokra a dolgokra, amelyekkel nem rendelkezik! Nagyon hiányzott neki a testvére, és aggódott amiatt, mit csinál vajon Ausztráliában. De hát el kell engednie. Robbie bizonyára élvezzi az életet a napsütötte kontinensen.

Újabb falatot kapott be a tortából. A házban az ünnepek alatt sok vendég fordult meg, de Molly még soha nem tapasztalta, hogy Lady Avery olyan nagy hűhót csapott volna, mint most Salvo de Gennaro körül.

– Minden készen áll a vendégünk érkezésére? – kérdezte az asszony idegesen aznap reggel.

– Igen, Lady Avery.

– Győződj meg róla, hogy Signor De Gennaro ágyneműje levendulaillatú legyen. És mindenképpen a monogramos ágyneműt használd!

– Igen, Lady Avery.

– Erről jut eszembe... Talán jobb lenne, ha bemennél a városba, és vennél egy új takarót.

– Most, Lady Avery?

– Igen. Most azonnal. Ugyebár nem akarjuk, hogy Signor De Gennaro panaszkodjon a hideg miatt?

– Természetesen nem, Lady Avery.

Mivel Mollynak az utolsó pillanatban kellett megvennie a paplant, nem tudta üdvözölni a vendéget a megérkezésekor. Amikor bevitte a libapehellyel töltött paplant a vendég szobájába, akkor sem látta a férfit. Csak a nyitott bőröndje és néhány ruhadarab jelezte, hogy már berendezkedett. Felvette aanyagul ledobott sötét pulóvert, és összehajtogatta. Meglepődött, milyen puha. Ujjaival végigsimította a kasmírgyapjún, mielőtt lement volna a földsintre, hogy megerősítse magát egy csésze teával és egy szelet csokitortával.

Éppen a harmadik falatot kapta be, amikor a konyhaajtó kinyílt. Jeges szél fújt be rajta. Molly felnézett, és egy férfit látott a küszöbön. Semmi kétség, az olasz milliárdos az.

A szíve vadul dobogott. Ő volt a legvonzóbb férfi, akit életében látott. A szája tátva maradt, úgyhogy sietve becsukta. A sütemény mintha a szájpaddlásához tapadt volna.

A vendég mozdulatlanul állt. A rövidnadrágnál nem is választhatott volna alkalmatlanabb ruhát a kocogásra ezen a hideg téli napon. Olívaszínű bőre selymesen sima volt, és a teste... Mollynak nagy erőfeszítésébe került, hogy ne rázza meg hitetlenkedve a fejét, mert ez a test egyszerűen tökéletes volt.

Pedig Molly nem tartozott azok közé a nők közé, akik csak a férfiak külsejét nézik. Valójában egyetlen férfi sem keltette fel az érdeklődését... egészen a mai napig.

Nyelt egyet. Elfelejtette a tortát, és tekintete a férfi arcára vándorolt. Olyan fekete volt a szeme, mint a sötét égbolt a holdtalan éjszakákon. És az az érzéki száj!

A férfi azonban nem mosolygott, helyett úgy nézett rá, mint a tanárok szoktak a rossz gyerekekre. Igen, megvetés volt a tekintetében. A lány szíve fájdalmasan összeszorult. Így néznek a tökéletes testű férfiak egy telt idomú nőre, aki épp egy hatalmas adag szénhidrátot vesz magához.

Molly elvörösödött, a maradék tortát félretolta, és felállt.

– Én... – pislogott, aztán nagy nehezen folytatta: – nagyon sajnálom. Nem számítottam rá, hogy valaki...

Egy hosszú pillanatig a férfi a lányra meredt. Aztán szemügyre vette a tányért, és gúnyosan azt mondta:

– Úgy tűnik, valóban nem.

– Ön biztosan... – *Egy bukott angyal, aki a konyhámban landolt? A legszebb férfi, akit valaha láttam?*

– Ön bizonyára Signor De Gennaro.

– Igen, az vagyok. Elnézést. – A vendég felvonta szénfekete szemöldökét, miközben felhúzta a derekára kötött pulóvert, és megrázta nedves fürtjeit. – Úgy tűnik, megzavartam az uzsonnáját.

Bár hibátlanul beszélt angolul, az akcentusa jól érzékelhető volt. Molly világossá szeretne volna tenni, hogy késői ebédről van szó, mert egész délelőtt dolgoznia kellett a vendég miatt. De tartózkodott a megjegyzésektől. Mintha olyasvalakit, mint Salvio de Gennaro, érdekelné az ő mentegetőzése!

Tenyérével végigsimított az egyenruháján, és megpróbált készségesnek tűnni.

– Hozhatok önnek valamit, Signor De Gennaro? – kérdezte udvariasan. – Lord és Lady Avery elmentek a faluba a színdarabra, és csak később jönnek vissza.

– Tudom – mondta a férfi hűvösen. – Talán egy kis vizet kérnék. És kávé, ha van.

– Természetesen. Hogyan issza?

A vendég halványan elmosolyodott.

– Feketén, cukor nélkül. *Grazie*.

Hát persze, gondolta Molly. Aki úgy néz ki, mint ez a pasi, az nem eszik cukrot.

– Máris felviszem a vizet és az eszpresszót a szobájába – mondta sietve.

– Nem szükséges. Itt várok.

A férfi lassan az ablakhoz sétált. A jobb lábára szinte észrevétlenül sántított. Megsérült vajon futás közben? Talán kötszerre lenne szüksége?

Nem, nem valószínű, gondolta Molly, és azt kívánta, bárcsak lett volna ideje rendbe hozni a haját. És bárcsak egy regényt olvasott volna a konyhában, ahelyett hogy süteménnyel tömi magát.

– Azonnal adom – biztosította a vendéget, és elővett egy poharat a szekrényből.

– Nem sietek – hangzott a válasz.

Salvio jól érezte magát itt a konyhában. Hogy miért, azt nem tudta volna megmondani. Talán azért, mert olyan nő társaságában volt, amilyenel nem gyakran találkozott. Azóta nem, hogy maga mögött hagyta Nápoly szegénynegyedét. Ezek a nők elragadóan elpirulnak, amikor rajtakapják az embert, hogy nézi őket.

Salvio figyelte, ahogy a lány munkához lát: megfordul, és bekapcsolja a kávéfőzőt.

A férfi torka hirtelen kiszáradt, és nyelt egy nagyot. *Madonna mia*, micsoda mellet! Megkönnyebbült, amikor a nő végre hátat fordított neki, és kinyitotta a hűtőt. De Salvio most azon kapta magát, hogy a lány kerek fenekét bámulja. Éppen amikor elképzelte, milyen lehet meztelenül, a lány ismét megfordult és ránézett. Olyan szürke szeme volt, mint amilyen árnyalat a nápolyi Basilica della Santissima Annunziata Maggiore homlokzatán is látható.

A tekintetük találkozott. Valami különös szikra érződött a levegőben.

Talán vágy? Salvio összeszorította a száját. Mi más lehetne? Csak éppen a szokásosnál intenzívebb vágy, ami váratlanul tört rá.

– Maga a szakács? – próbálkozott egy ártalmatlan és meglehetősen banális kérdéssel.

A lány bólintott.

– Bizonyos értelemben igen. Hivatalosan én vagyok a házvezetőnő, de mindenfélét csinállok. –
A férfi felé tolta a pulton a kávécsészét. – Szüksége van még valamire, Signor De Gennaro?

A férfi elmosolyodott.

– Csak Salvio. És a maga neve...?

A lány meglepettnek tűnt. Nyilván nem kérdezték gyakran a nevét.

– Molly – válaszolta félénken. A hangja hallatán selymes fehérneműk jutottak Salvio eszébe, amelyekén végigsimíthat. – Molly Miller.

Molly Miller.

Épp amikor megismételte volna a nevet, fényszórók világították meg a konyhát. Odakint egy nagy autó kerekei alatt ropogott a kavics. A házvezetőnő összerezzent, és végigsimított szürke egyenruháján.

– Biztosan Averyék – mondta.

– Gondoltam.

– Jobb lenne, ha... – Molly aggódva körbemutatott. – Vacsorát kell készítenem, és Lady Avery nem örülne, ha vendéget találna a konyhában.

A férfi azt akarta felelni neki, hogy nem érdeklik Lady Avery kívánságai, de látta, hogy Molly szemében félelem villan. Így fogta az eszpresszóját meg a vizespoharát, és az ajtó felé vette az irányt.

– *Grazie mille* – mondta, majd kilépett a meleg konyhából, és gyorsan a lépcsőhöz ment. Nem szeretett volna ott lenni, amikor Averyék kinyitják a bejárati ajtót.

A vendégszobába érve bosszúsan tapasztalta, hogy parázsló vágya nem csillapodik. A forró zuhany helyett, amire a futás után vágyott, a hideg vízszugár alatt találta magát. Megpróbált nem gondolni az édes kis házvezetőnő kerek idomaira, hátha akkor lelohad a vágy, amely benne tombolt.

2. FEJEZET

– Molly, ez a krumpli rémes! Nem várhatjuk el, hogy Signor De Gennaro ilyet egyen. Kemény, mint a kő!

Lady Avery szemrehányó tekintetétől Molly nyomban elpirult. Elég sokáig hagyta a krumplit a sütőben, hogy aranybarna és ropogós legyen? Nem. Most, hogy közelebbről megnézte... a krumpli egyértelműen sületlen volt.

Még jobban elvörösödött, amikor megpróbálta elvenni a tálat az asztalról.

– Szörnyen sajnálom, Lady Avery. Csak gyorsan visszadugom a sütőbe.

– Ne fáradjon! – mondta felháborodottan az asszony. – Éjfél lesz, mire megsül, és nem szándékozom teli hassal lefeküdni. És bizonyára Salvio sem.

Molly vajon csak képzelődött, vagy Lady Avery titokzatos mosollyal nézett az olaszra? Talán csak nem arra célzott, hogy a vendéggel akarja tölteni az éjszakát... a férje házában?

Másrészt viszont furcsának találta, hogy Sarah Avery nagyon szűk ruhában jelent meg a vacsorán, az elképzelhető legmélyebb dekoltázzsal. A felbecsülhetetlen értékű családi ékszer gyémántjai csillagokként ragyogtak érett bőrén. Mivel Molly a vacsora előtt italokat szolgált fel, a ház asszonya mostanra már gátlástalanul flörtölt Salvióval. A férje – aki két évtizeddel idősebb volt nála, és már a második üveg burgundinál tartott –, úgy tűnt, észre sem veszi.

Az étkezés kezdettől fogva katasztrofálisan zajlott. Pedig Molly jó szakácsnő volt. Éveket töltött azzal, hogy nagyon kevés pénzből finom ételeket készítessen az édesanyjának és a kisöccsének. A mai háromszemélyes étkezés nem jelentett gondot, de Molly nem számolt Salvio De Gennaróval, sem a Lady Averyre gyakorolt hatásával.

A konyhában történt találkozás után sok időnek kellett eltelnie, hogy Molly szíve ne kalapáljon, és a feladataira tudjon koncentrálni. Komolyan azt hitte, hogy egy férfi, aki a világ bármelyik nőjét választhatná, egy naiv, kissé duci, vidéki lány iránt érdeklődik?

Csak álmaidban!

– Molly? Figyelsz te rám egyáltalán?

A lány megmerevedett, amikor meglátta Lady Avery szemében a haragot – de csak azután, hogy észrevette Salvio de Gennaro komor arckifejezését. Meglepte talán, hogy egy lord felesége ilyen hozzá nem értő házvezetőnőt alkalmaz?

– Szörnyen sajnálom – mondta Molly gyorsan. – Egy kicsit összezavarodtam.

– Úgy látszik, egész délután zavart voltál. A hús túlsült, az előétel pedig jéghideg volt.

– Ugyan, Sarah, nem nagy ügy – mondta Salvio halkán. – Hagyja csak.

Molly felemelte a fejét. Salvio de Gennaro tekintetéből megértést olvasott ki, és érezte, hogy melegség járja át.

Lady Avery ingerültnek tűnt. Vajon a vendég közbelépése rádöbentette, hogy nem vetett rá kedvező fényt a viselkedése?

– Természetesen. Igaza van, Salvio. Nem nagy ügy. Végül is nem éhezünk. Molly mindig bőségesen ellát minket, mert ő maga is szeret enni. – Lady Avery harsányan felnevetett, és a férjére sandított, aki közben kiürítette a második üveg burgundit, és lehajtott fejjel, halkán horkolt.

– Molly, most lefektetem Lord Averyt. Utána Signor De Gennaro és én leülünk a könyvtárban. Hozhatnál nekünk valami ráágcsálnivalót. – Ismét szélesen elmosolyodott. – És egy üveg Château Lafite-et.

– Igen, Lady Avery.

Salvio ökölbe szorított kézzel figyelte, ahogy Molly kisiet a szobából. Nem szólt semmit, amikor a háziasszonya felébresztette a férjét, és türelmetlenül kivezette, de tisztában volt vele, hogy az imént igazságtalanságnak volt a tanúja. Pontosan tudta, mit érzett a lány a szidás alatt. Neki aztán nem kell elmagyarázni, milyen érzés a ranglétra alján lenni.

Kényszerítenie kell majd magát, hogy igyon még egy pohárral Sarah Avery társaságában, mivel a nő utasította Mollyt, hogy nyissa ki a világ egyik legdrágább borát. Ma már túl késő volt ahhoz, hogy visszautazzon Londonba, ezért holnap korán reggel indul. Ez a látogatás nem érte meg a fáradságot, mert Lord Avery már a vacsora előtt is túl részeg volt ahhoz, hogy üzletről beszéljenek. Salvio még dolgozni sem tudott, mert az átkozott internetkapcsolat folyton megszakadt, és a gondolatai is tiltott irányba kalandoztak...

Sóhajtott. Milyen abszurd, hogy ez a gömbölyded házvezetőnő úgy feltűzelte az érzékeit, és szinte csak rá tud gondolni!

Nagy erőfeszítésébe került, hogy elszakítsa róla a tekintetét, és a háziasszonnyal csevegjen, akinek a melle majd kibuggyant a túlságosan fiatalos ruhából.

– Salvio! – Lady Avery elszántan lépkedett felé a perzsaszőnyegen fekete, túsarkú cipőjében. – Sajnálom, néha Philip egyszerűen elviselhetetlen. Túl sokat iszik, holott nem bírja. Menjünk be a könyvtárba egy italra, jó?

Annak idején Salviót számos ok készítette arra, hogy elhagyja Nápolyt, és Angliában keresse a szerencsését. Új otthona szokásait azzal a szívóssággal sajátította el, amellyel minden új kihívásnak megfelelt. Ösztönösen érezte, hogy egy feleségnek soha nem szabadna kritizálnia a férjét mások előtt, főleg nem egy idegen előtt.

– Csak egyetlen pohárral. Holnap sok dolgom lesz, és korán indulok.

– De hát csak most érkezett.

– Délben lesz egy találkozóm Londonban.

– Ó! Nem tudja lemondani? Hallottam, hogy munkamániás, de néha le kell lassítani.

Salvio tolakodónak és idegesítőnek találta a viselkedését.

– Szeretem betartani az ígéretemet – mondta hűvösen, és követte a nőt a könyvtárba, ahol már égett a tűz.

Molly sajtot és bort tett az asztalra. A válla feszültnek tűnt.

Nem is csoda. Itt élni ebben az eldugott házban, és olyasvalakinek dolgozni, mint Sarah Avery...

A férfi egy karosszékbe telepedett, miközben a háziasszonya a kandalló mellett állt, és olyan pózt vett fel, amely valószínűleg a legjobb fényben tüntette fel az alakját. Mosolyogva végigsimított egy antik vázán.

– Várja már a karácsonyt, Salvio?

A férfi megriadt a gondolattól, hogy esetleg váratlan meghívást kaphat.

– Legtöbbször távol vagyok ilyenkor. Idén is Nápolyban leszek. – Elvette a borospoharat, amit Molly nyújtott át neki. A lány ránézett, aztán pirulva elfordult. – Mindig várom, hogy lássam a családomat, de örülök is, amikor vége az ünnepeknek. A világ néhány napra leáll, és az üzlet ennek következtében késedelmet szenved.

– Ó, férfiak! – Sarah Avery leült a férfi mellé egy székre. – Maguk mind egyformák.

Salvio igyekezett semleges mederben tartani a beszélgetést, miközben a borát kortyolgatta. De csak arra tudott gondolni, hogy Molly idegesen várakozik a háttérben, abban a kis fekete ruhában, amely kiemelte csodás, gömbölyű idomait.

– Hogyan töltik a karácsonyt a férjével? – kérdezte udvariasan Salvio.

Lady Avery bágyadtan elmagyarázta, hogy Philip felnőtt gyermekei gyűlölik, mert őt hibáztatják a szüleik válásáért.

– Természetesen nem csábítottam el őt, de én voltam a titkárnője, és ilyesmi néha megtörténik.

– Megvonta a vállát. – Philip azt mondja, egyszerűen belém szeretett. Honnan kellett volna tudnom, hogy a felesége terhes? – Belekortyolt a borába, amely felső ajkán vékony vörös csíkot hagyott a szájfény felett. – Nem érdekel, hogy a gyerekei nem akarnak látni. Én törődöm Philippel. Ha nem vigyáznak, még a végén kitagadja őket!

Salvio kényszerítette magát, hogy még néhány percig hallgassa a nő gonosz fecsegését, és elborzadt a szégyenérzet teljes hiányától. Végül felállt, és bejelentette, hogy lefekszik aludni. Próbálta figyelmen kívül hagyni az asszony sértődött arckifejezését. Ahogy behúzta maga mögött a szobája ajtaját, úgy érezte, mintha megmenekült volna egy ragadozótól.

Megkönnyebbült sóhajjal nézett körül. A kandallóban pattogott a tűz, lángjai vörös és aranyló fényeket vetettek a falra. Az ablak előtt antik asztal állt különféle italokkal. A falakon ismert művészek tájképei függtek.

Salvio ásított, és összepakolta a bőrröndjét. Az ablakból sötét felhőket látott, amelyek részben eltakarták a holdat. A kavargó tenger ezüstösnek és feketének tűnt. Gyönyörű látvány, amit sajnos nem tudott igazán értékelni, mert nyugtalan volt, és nem tudta, miért.

Miután levette a nyakkendőjét, és kigombolta az ing felső gombját, kimerészkedett a meleg szobából a fagyos folyosóra, majd a fürdőszobába. Visszafelé jövet zajt hallott a fölötte lévő emeletről. Megállt és figyelt. A szeme összeszűkül, amikor rájött, hogy mi az. Halk sóhajok, aztán szipogás.

Valaki sírt.

Semmi közöd hozzá, mondta magának a férfi. De valami rágta a lelkét. A lelkiismerete? Tudta, hogy a kis házvezetőnő sír. Valamilyen okból, amit nem akart megmagyarázni, felment a folyosó végén lévő lépcsőn.

A hang egyre jobban hallatszott. Határozottan sírt valaki. A falépcső nyikorgott, amikor Salvio megtette a következő lépést.

– Ki van ott? – szólalt meg ekkor egy aggódó hang.

– Én vagyok. Salvio.

Sietős léptek hallatszottak, egy ajtó kinyílt, és Molly állt előtte. Még mindig a fekete ruhát viselte, de már levette a cipőjét. Sötét haja lazán omlott le egészen a derekáig. A férfinak eszébe jutott egy festmény: egy nő utazik a csónakban, az arca félelmet tükröz. Félelmet látott ebben a meleg, szürke szempárban is, amely most kissé kivörösödött a sírástól. A vágy, amit a Mollyval való találkozás óta érzett, most együttérzésnek adta át a helyét.

– Mi történt? – kérdezte. – Megsérült?

– Semmi sem történt, nem sérültem meg. – A lány sietve letörölte a könnyeket az arcáról. – Szüksége van esetleg valamire? – A hangja kötelességtudóan csengett. – Remélem, mindennel meg van elégedve, Signor De Gennaro.

– Minden rendben, de arra kértem, hogy hívjon Salviónak – mondta a férfi türelmetlenül. – Tudni akarom, miért sírt.

Molly megrázta a fejét.

– Nem sírtam.

– De igen, és ezt nagyon jól tudja.

A férfi meglepetésére a lány most felszegte az állát.

– Végül is a saját szobámban akkor sírok, amikor csak akarok.

– És megkérdezhetem, hogy mi az oka? Nem tudtam tőle aludni.

A szürke szempár kitágult a rémülettől.

– Tényleg? Jaj, nagyon sajnálom!

Salvio megengedett magának egy mosolyt.

– Igazából még nem feküdtem le, de a sírás hangját senki sem szereti hallani.

– Nagyon sajnálom, hogy megzavartam, de jól vagyok. – Molly mosolyt erőltetett az arcára, nem túl sok sikerrel. – Többé nem fordul elő.

De Salvio érdeklődését már felkeltette. A férfi a válla fölött körülnézett a kis szobában. Egy keskeny ágy, vékony függönyök az ablakon, a levegő meglehetősen hideg... A szobájában lévő kandallóra gondolt. Biztosan Molly gyújtotta meg benne a fát.

– Maga fázik – jegyezte meg.

– Csak egy kicsit. Már megszoktam. Tudja, milyenek ezek a régi házak. Borzalmas a fűtés.

– Miért nem ül egy kicsit a kandallóm mellé? Esetleg egy itallal.

Pillanatnyi habozás után a lány megrázta a fejét.

– Ez nagyon kedves öntől, de nem fogadhatom el az ajánlatát.

– Miért nem?

– Mert... – Molly megvonta a vállát. – Nyilván tudja az okát.

– Nem, hacsak el nem mondja.

– Lady Avery kirúgna, ha rajtakapna, hogy egy vendég szobájában töltöttem az időt.

– És honnan tudná meg? – kérdezte a férfi cinkos mosollyal. – Én nem mondom el neki. Gyerünk, Molly, hiszen reszket a hidegtől!

A lány tétovázott, mert az ajánlat tényleg vonzotta. Itt áll ez a jóképű férfi az ő szerény szobája küszöbén, és meghívja egy italra. Ingének a felső gombját már kigombolta, lazának és barátságosnak tűnt. Ki tudna ellenállni a ragyogó fekete szemének, amellyel olyan megértően nézett rá? Olyan kedvesség sugárzott belőle, amire nem számított.

Jeges szellő hatolt be az ablakkeret résein, és Molly ismét megborzongott. Az előtte álló napok nem töltötték el örömmel, és a Robbie miatti aggodalma sem szűnt meg igazán. Nem tudná elengedni magát végre egyszer az életben? Kitörhetne a magányból, és hagyhatná, hogy egy szívödöglesztő olasz pasi meghívja egy italra...

Tétován vállat vont.

– Rendben. De csak egy kicsit. Köszönöm – mondta, miközben belebújt a kényelmetlen cipőbe.

A férfi kurtán bólintott, mintha ezt várta volna. Ahogy megfordult, és a szobája felé indult, Molly szíve nagyot dobbant. A várakozás érzésével követte Salvio De Gennarót a hálósobájába vezető keskeny folyosón.

3. FEJEZET

– Tessék, ezt igya meg.

– Köszönöm. – Molly elvette a brandyt, amit Salvio adott neki. Azon tűnődött, vajon elment-e az esze, amiért elfogadta ezt a meghívást.

Most, a férfi szobájában zavarba jött, és kínosan érezte magát. A tekintete a nyitott bőröndre esett, és valamilyen oknál fogva a szíve összeszorult.

– Üljön a tűz mellé – javasolta Salvio.

A lány helyet foglalt a fotelben, amelyre a férfi rámutatott. Furcsa volt, hogy látogatóként fordul meg egy olyan szobában, amelyet már annyiszor kitakarított. A bőrfotel mennyeien puha volt, és a kandalló lángjai átmelegítették. Belekortyolt a konyakjába, és hátradőlt, amikor az illata megcsapta az orrát.

– Gondolom, nem iszik gyakran alkoholt – vélte Salvio, miközben töltött magának is.

– Nem. – Az apró korty elég volt ahhoz, hogy a gyomrában lévő görcs oldódjon, és melegség járja át a testét.

Molly kinézett az ablakon. A felhők gyorsan suhantak az ezüstös hold körül. Kezdett megnyugodni, annak ellenére, hogy itt ül fekete egyenruhájában egy idegen férfi hálósobájában, mintha joga lenne hozzá. Mit szólna Lady Avery, ha most berontana? Molly zavartan nézett a férfirra, aki éppen visszatette a dugót a kristályüvegbe.

– Tényleg nem szabadna itt lennem.

– Ezt már mondta. – A férfi hangjában volt némi unottság. – De azt még mindig nem árulta el, miért sírt.

– Én... – Molly újra belekortyolt az italba, és a poharat az asztalra tette. – Minden különösebb ok nélkül.

– Vajon miért nem hiszek magának, Molly Miller? – jegyezte meg a férfi szelíden. – Mi történt? Bajba került a vacsora miatt?

A lány döbbsen arckifejezése bizonyította, hogy a kérdése telibe talált.

– Megérdemeltem – mondta Molly csendesen. – A vacsora borzalmas volt.

Joggal panaszkodhatott volna Lady Averyre, gondolta Salvio, és meghatotta a lány lojalitása.

– És ez volt az egyetlen oka a könnyeinek?

– Talán nem – ismerte el Molly. Kizárt, hogy elmondja az igazat!

Nem akarta elárulni, hogy Robbie telefonált neki, és pénzt kért tőle. Annak ellenére, hogy elutazása előtt könnyes ígéretet tett, hogy szerez munkát. A lány nem tudta elviselni a gondolatot, hogy az öccse ismét ördögi spirálba került: pókerezett és veszített. Sok pénzzel tartozott kegyetlen embereknek, akik nem haboznának eltorzítani a szép arcát...

– Nevezzük önsajnálatnak – mondta, de látta, hogy még ez a válasz sem elég a férfinak. – Gondolom, ebben nincs sok tapasztalata.

Salvio vidáman elmosolyodott. Molly azt hiszi, hogy a gazdagsága és sikere miatt ő soha nem tapasztalt fájdalmat vagy kétségbeesést? Pedig mindkét érzést ismerte. Amikor mindent elveszített, feneketlen, sötét lyukba zuhant. És bár kihúzta magát a gödörből, és arra kényszerítette magát, hogy újrakezdje az egészet, az ember soha nem felejt el az ilyen élményt.

Ezért hagyta el Nápolyt. Mert nem tudta elviselni, hogy emlékeztessék a kudarcára.

– Miért marad itt? – kérdezte halkán.

– Ez az állás jól fizet.

– Megéri, ha így bánnak magával?

Molly megrázta a fejét, hosszú haja fényes függönyként vette körül az arcát.

– Lady Avery általában nem szokott így viselkedni.

– A hűsége figyelemre méltó, *signorina*.

– Azért fizetnek, hogy hűséges legyek.
– Ebben biztos vagyok. Mégis, ez a ház olyan félreeső. Nem tudom elképzelni, hogy egy fiatal nő szívesen éljen itt.

– Pedig ez az egyik oka annak, hogy szeretek itt lenni.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Nem szereti az embereket?

Molly habozott. Elmondja-e neki, hogy úgy érzi, nincs a helyén? Túl sok éven át gondoskodott az édesanyjáról, aztán megpróbálta megakadályozni, hogy Robbie rossz útra térjen. De ha mindezt bevallaná Salviónak, nem rombolná le a kellemes hangulatot? Egy időre még azt is elfelejtette, hogy ő csak egy házvezetőnő.

– Nem kell társaság – válaszolta. – A kapcsolattartás drága, és én spórolok, hogy az öcsém tanulhasson. Jelenleg Ausztráliában van – tette hozzá, mert Salvio felvonta a szemöldökét –, és... épp egy év szünetet tart.

A férfi elkomorult.

– Maga itt keményen dolgozik, míg ő a napon sütteti magát? Hatalmas áldozat, amit a testvéérért hoz.

– Minden nővér ezt tenné.

– Nem, nem. Szerencsés, hogy maga itt van neki.

Molly felvette a poharát, és belekortyolt. Vajon az igazság sokkolná a vendéget? Robbie-t nem vették fel az egyetemre, mert még nem is felvételizett – az ő minden könyörgése ellenére sem. Molly azt szerette volna, ha az öccse többre viszi, mint ő.

Nyelve hegyével megnyalta az ajkát, amelynek konyakíze volt. Nem akart most Robbie-ra gondolni.

Ahogy letette a poharát, Salvióra nézett. Hirtelen vágyakozást érzett a szívében. A férfi még mindig az ablaknál állt, izmos testének sziluettjét kiemelte a holdfény.

– És maga miért van itt? – kérdezte hirtelen.

– Philip Averyvel akartam üzletet kötni. – Salvio elfintorodott. – De nem hiszem, hogy erre sor kerülne.

– Reggel sokkal beszédesebb lesz – válaszolta Molly diplomatikusan.

– Akkor már túl késő. Amint kivilágosodik, indulok.

Molly megdöbbsent. Mit is akart volna? Hogy találkozzanak a reggelinél, és cinkos pillantásokat váltsanak?

– Ó, milyen kár!

Őszintén csalódottnak tűnt.

A férfi elmosolyodott, mintha mulattatta volna a lány komolysága.

– Maga túl kedves ahhoz, hogy egy ilyen helyen bujkáljon, Molly.

A lány tudta, hogy ez bók volt, valamiért mégis bántotta. A „kedves” nem „szexi”, igaz?

Salvio odament az íróasztalhoz, és írt valamit egy névjegykártya hátuljára, amit Mollynak adott.

– Tessék, az asszisztensem száma. Ha pályát akar módosítani, hívja fel. Sok embert ismer, és a jó háztartási alkalmazottakra nagy a kereslet. – A lány szemébe nézett. – Ennél mindig talál jobbat.

– A vacsora ellenére? – Molly próbált viccelődni, bár nem érezte magát vidámnak. Ezért felállt, fogta a kártyát, és a ruháján lévő zsebbe tette.

– Igen – erősítette meg a férfi, miközben tekintetével követte a lány mozdulatait.

Molly azon tűnődött, vajon az az erotikus szikra, ami kettejük között pattogott, csak illúzió lehetett-e. De talán mégis valódi volt. Éppolyan valóságos, mint ahogy most a mellbimbója megkeményedett. Mint a tűz, ami a combjai között lángolt.

Visszatartotta a lélegzetét, és várt. Mindjárt hozzád ér, gondolta ösztönösen. *Még akkor is, ha ő a gazdag Salvio de Gennaro, én pedig csak egy házvezetőnő vagyok.*

És a férfi meg is tette: felemelte a kezét, és végigsimított a haján.

– *E capelli tuoi so come a seta* – motyogta. A lány kérdő pillantására lefordította: – A hajad olyan, mint a selyem.

Még soha nem mondtak neki ilyen szépet. Ráadásul olaszul olyan igézően hangzott!

Ezért tette vajon a férfi? Mert tudta, hogy ettől ő még inkább a bűvkörébe kerül?

Meg kellene köszönnie az italt, a kedvességét és a névjegykártyát, aztán vissza kellene térnie a szobájába. De nem mozdult. Ehelyett a férfi gyönyörű szemébe nézett, és buzgón remélte, hogy megcsókolja.

– Tényleg... tényleg így gondolja? – kérdezte dadogva.

Salviónak összeszorult a torka, amikor rájött, mire készül. Azért hívta meg a lányt, mert magányos és boldogtalan volt. Nem azért, hogy elcsábítsa! Végül is vannak szabályok, amelyeket be kell tartani.

A kis házvezetőnő megérintette a lelkét, amelyet ő már régóta halottnak hitt. A lány együttérzést ébresztett benne, és most a testéből is kiváltott valamit, ami túlságosan is ellenállhatatlan volt. A készítés, hogy megcsókolja Mollyt, talán még erősebb volt, mint az, hogy ágyba bújjon vele.

Ellen kell állnod! – emlékeztette magát. Talán meg is tette volna, ha a lány nem sóhajt egyet éppen abban a pillanatban. Meleg lehelete megcsiklandozta a kezét, mellyel még mindig Molly hajtincsét fogta.

Hogyan lehet egy olyan jelentéktelen dolog, mint a lélegzetvétel, ilyen szexi? Belenézett a lány nagy, sötét szemébe, és halkán azt mondta:

– Meg akarlak csókolni. De utána szeretkezni is akarnék veled, és nem hiszem, hogy ez jó ötlet. Megértettél, Molly?

A lány bólintott.

– Az egyetlen, ami visszatarthat, az te vagy. Állíts meg. Fordulj meg, és menj el. Tedd meg mindkettőnknek ezt a szívességet.

Molly elhatározta, hogy nem teljesíti a férfi kérését. Hirtelen pontosan azt akarta, amit Salvio, nem törődve a következményekkel. Azzal töltötte az életét, hogy megpróbált jó lenni. És mire jutott vele?

A szíve vadul vert, miközben örökre az emlékezetébe akarta vésni Salvio markáns vonásait.

– Nem érdekel, hogy rossz ötlet – suttogta. – Én is ugyanúgy akarom, mint te.

A férfi szeme összeszűkül, és valami olyasmit mormolt, ami inkább kétségbeesetten hangzott, mintsem diadalmasan. A következő pillanatban a karjába rántotta Mollyt, félresöpörte a haját az arcából, és amint ajkuk találkozott, a lány már tudta, hogy nincs visszaút.

Salvio először gyengéden csókolta, mintha csak az ajkát akarná felfedezni. Éppen hogy hozzászólt az álomszerű érzéshez, amikor a férfi hevesebben vette birtokba az ajkát, és felszította a testében a vágyat. Magához szorította a lányt, ő pedig várakozóan hozzásimult, és megérezte a keménységét. A figyelemre méltó erekciónak meg kellett volna ijesztenie őt, de Molly érzékei átvették felette az irányítást. Már nem érezte magát a jó és engedelmes Mollynak, hanem egy kacér, szégyentelen nőnek, a saját vágyai áldozatának.

Jó érzés volt. Sőt több mint jó.

Salvio fojtottan felnevetett, miközben a bal mellére tette a kezét. Tenyere alatt megkeményedett a mellbimbó.

– Nagyon szenvedélyes vagy – motyogta.

A lány halkán felnyögött, amikor a férfi levette a ruháját, mert hirtelen valóban szenvedélyesnek érezte magát. Mintha egész életében erre várt volna.

– Tényleg?

– Nem hiszem, hogy ebben a kérdésben megerősítésre van szükséged, *bedda mia*.

Természetesen tévedett, de a lány nem akarta szóvá tenni. Zihált, amikor a férfi ledobta a ruháját, és egy lépéssel hátrébb lépett, hogy megnézze. Furcsa, hogy egy csodáló tekintet képes egy nő minden bizonytalanságát szertefoszlatni. Molly már nem gondolt arra, hogy a hasa nem elég lapos, vagy hogy a melle túl nagy. Vagy hogy a melltartója nem illik a praktikus bugyihoz. Élvezte a leplezetlen vágyat Salvio tekintetben, amely lángnyelvként nyaldosta a testét.

Salvio a karjába vonta a lányt, aztán félrehajtotta az ágytakarót, és lehúzta magával az ágyra.

Molly megbabonázva figyelte a férfit vetkőzés közben. Először a cipőjét és a zokniját vette le.

Aztán kigombolta az ingét, és felfedte csodálatos felsőtestét, mielőtt kezét a nadrágja cipzárjára tette volna. Amikor hüvelykujját a bokszeralsója alá csúsztatta, Molly lehunyta a szemét.

– Nem, ne így. Nyisd ki a szemed. Nézz rám! – követelte Salvio halkán.

A lány nyelt egyet. El sem akarta hinni, mennyire felizgatta a férfi.

– *Me fai asci pazzo* – mondta Salvio, mintha ez mindent megmagyarázna.

– Mi... mit jelent ez?

– Azt, hogy megőrjítesz.

– Imádom, amikor olaszul beszélsz hozzám – mondta Molly félénken.

– Nem olasz – javította ki a férfi, és mellé feküdt. – Nápolyi.

A lány pislogott.

– Az más?

– Egy dialektus. – Salvio kis csomagot tett az antik éjjeliszekrényre. – És igen, határozottan más.

Az óvszer kissé elrontotta a romantikus hangulatot, de Salvio ott feküdt mellette meztelenül, és Molly felfedezte, hogy a bőre érintése semmihez sem hasonlítható érzés. Mennyei! Jobb, mint a csokoládétorta. Jobb, mint... nos, mint bármi más.

– Salvio – zihálta, és először mondta ki a nevét.

– *Sì, bedda mia?* Akarod, hogy újra megcsókoljalak?

– Igen – vágta rá a lány olyan mohón, hogy a férfinak nevetnie kellett.

A csókjai bensőségesek voltak, ami megrészegítette Mollyt, és fogékonyá tette a simogatására. Ujjai addig ingerelték a lány mellbimbóit, míg megvonaglott a gyönyörtől. Ekkor a férfi a combjai közé csúsztatta a kezét, és észrevette, milyen nedves.

A lány óvatosan megsimogatta a férfi mellkasát, majd felfedezte a hasát, amely sokkal laposabb volt, mint az övé. De amikor összeszedte a bátorságát, hogy megérintse a péniszét, mely a combját súrolta, a férfi szigorú pillantással megállította.

– Ne.

Molly nem merte megkérdezni, miért ne, mert nem akart tapasztalatlanak tűnni. De csak egy pici szünet következett, amikor Salvio óvszert vett elő az egyik tasakból.

– Szeretnéd átvenni az irányítást? – kérdezte kihívóan. – Annyira remeg a kezem, hogy azon tűnődöm, vajon fel tudom-e húzni.

Molly kissé ideges lett. Most mit kellene mondania? *Salvio, én csak a biológia-tankönyvből ismerem az óvszert. Még soha nem volt egy sem a kezemben.*

Salvio talán megsejtette a lány bizonytalanságát, mert előrehajolt, és árgus szemekkel nézett rá.

– Tudod, hogy én holnap...

– Igen, tudom. Reggel elmész, és ez rendben is van.

– Biztos?

– Biztos. Én csak azt akarom, hogy...

– Mit akarsz, Molly? – kérdezte a férfi gyengéden.

– Csak ezt az éjszakát.

Salvio összeráncolt szemöldökkel húzta fel az óvszert. Komolyan gondolja vajon a lány?

Újra megcsókolta, és közben kényszerítette magát, hogy a lehető leglassabban hatoljon belé, holott majd szétrobbant a vágytól.

A lány teste azonban megfeszült, fájdalmasan eltorzult az arca, és a férfi rögtön tudta, hogy szűz. Zavartan szünetet tartott, aztán összeszedte a maradék önuralmát, és vissza akart húzódni, de Molly izmai marasztalóan ölelték körül. Már majdnem elélezett, de kétségbeesetten próbált uralkodni magán. Arra koncentrált, hogy a lánynak is legyen orgazmusa, és nem arra a hihetetlen tényre, hogy szűz. Volt...

A csúcspont késleltetése volt a legnehezebb kihívás, amellyel valaha is szembe kellett néznie. Molly nem ismerte azokat a játékokat, amelyeket általában a hálószobában szoktak játszani. Az ösztönei azonban jó szeretővé tették, mert őstehetség volt. És amit vele átélt, azt még egyetlen

más férfival sem élte át... Ez a gondolat még jobban felszította Salvio vágyát. Élvezte, ahogy a lány kerek csípője mozogni kezd, miután ő beléhatolt.

A férfi most már érezte, hogy valami megváltozott: az orgazmus feltartóztathatatlanul közeledett. Figyelmesen nézte a lányt. Sötét szempilláját lassan lehunyta, és nyögdecselni kezdett. Salvio csak akkor adta át magát a saját vágyának, amikor a lány teste már nem vonaglott a kéjtől.

Nem volt felkészülve arra a hevességre, amellyel elélezett. Mintha ez lenne az első alkalom, gondolta kábultan. Vagy talán az egyetlen...

Aztán elaludt.

4. FEJEZET

Még nem is virradt, amikor Salvio felébredt. A karórája hatot mutatott. Megvárta, amíg a szeme alkalmazkodik a sötétséghez. A tegnapi vad kaland hevében nem jutott el odáig, hogy behúzza a függönyt. De a nap még amúgy sem kelt fel.

Ránézett a mellette alvó lányra, mély levegőt vett, és megpróbálta megérteni, mi történt. A lány akarta, gondolta komoran. Ahogy ő is...

Az éjszaka folyamán többször is szeretkeztek. Salvio megérintette Molly puha testét, és azonnal erős vágyat érzett. Tulajdonképpen fel akart tenni neki néhány kérdést, de valahogy kiment a fejéből. Molly annyira hálás volt a gyönyörért, amit tőle kapott!

Gyengéden megrázta a lány csupasz vállát. Közben ellenállt a késztetésnek, hogy kezét a takaró alá csúsztassa, és megsimogassa a csodálatos mellét.

– Molly – suttogta. – Ébresztő! Reggel van.

A lány megijedt, amikor kinyitotta a szemét. Salvióra nézett, és a szíve hatalmasat dobbant, amikor rájött, mit tett. Engedte, hogy a férfi levetkőztesse, és a nyelvével, ujjával fedezze fel testének minden egyes négyzetcentiméterét. Miközben a férfi benne volt, ő újra és újra a nevét sóhajtotta. Hála neki, váratlanul heves vágy ébredt benne. Mintha olyasvalakivé változtatta volna, akit nem is ismert. A tapasztalatlan Molly Millerből igazi nőt csinált.

Egyetlen másodpercet sem bánok, döntötte el. Nem lehet visszaforgatni az idő kerekét. És még ha lehetne is – miért akarná?

Ásítózva kinyújtózkodott, és ismeretlen dolgokat érzett a testében. Hirtelen felszínre törtek az emlékei Salvio kielégíthetetlen étvágyáról és az ő készségességéről.

Kényszerítette magát, hogy feltegye a kérdést:

– Mennyi az idő?

– Hat óra múlt. – A férfi tétovázott. – Molly...

– Nos, akkor jobb, ha készülődsz, nem igaz? – A lány megelőzte, mert sejtette, mit akar mondani. Salvio komoly hangja figyelmeztette: ez már a búcsú. El kell mennie, és ez rendben is van. Ő pedig miért rontana el mindent azzal, hogy többet követel, mint amennyit a férfi adni tud? – Azt mondtad, korán kell indulnod.

A férfi elkomorult, mintha mást várt volna, de Molly tudta, hogy csak egy megoldás létezik. Észszerűen kell cselekednie, mint mindig. El kell fogadnia a tényeket.

Kezdetől fogva tudta, hogy egy milliárdossal nem lehet közös jövőjük. Tegnap este az őket elválasztó határ elmosódott, de egy boldog éjszaka nem változtatja meg az alapvető dolgokat. Házvezetőnként dolgozik itt, és semmi keresnivalója egy vendég ágyában.

– Biztos, hogy jól vagy? – kérdezte Salvio nyugtalanul.

Nem igazán. Bárcsak magaddal vihetnél, és szeretkeznél velem, mint tegnap este!

Molly azon tűnődött, honnan jött a hirtelen vágy, hogy ezt kimondja. Szerencsére a pragmatizmusa győzött az ösztönei felett.

– Miért ne lennék? – kérdezett vissza vidáman. – Klassz éjszakánk volt. Legalábbis remélem. – Kissé bizonytalanul, kérdően nézett a férfi szemébe.

– Ó, több volt, mint csodálatos. – A férfi gyengéden végigsimított a lány alsó ajkán. – Annyira jó, hogy újra át akarom élni.

Molly szédítő eufóriát érzett.

– De...

– De... mi, *mia bedda*?

A lány nyelt egyet.

– Nincs időnk.

– Ki mondta?

A férfi most a lába közé csúsztatta a kezét, és a lány azon tűnődött, vajon mi történhetett a józan eszével, mert hirtelen mintha cserben hagyta volna.

– Salvio! – nyögte a lány, amikor a férfi a szájába vette az egyik mellbimbóját.

– Akarod, hogy abba hagyjam?

– Nagyon jól tudod, hogy nem – zihálta Molly.

– Akkor miért nem mutatod meg, mit akarsz?

Talán azért lett Molly ilyen bátor, mert biztos volt benne, hogy többé nem lesz része ilyesmiben? Mindenesetre egyik kezét a férfi izmos hasára csúsztatta, majd lejjebb vándorolt az ágaskodó péniszére.

– Ezt – mondta remegő hangon. – Ezt akarom érezni magamban.

– Akkor egyet akarunk – súgta Salvio, és lekapta az éjjeliszekrényről a kevéske megmaradt óvszer egyikét.

Molly haja zilált volt, nem zuhanyozott, még fogat sem mosott. De úgy tűnt, ez nem számít, mert Salvio úgy simogatta, mintha istennő lenne. A lány a férfi derekára kulcsolta a lábát, és átadta magát első szeretője gyönyörteli lökéseinek.

Minden érzékszervével élvezte, ahogy együtt mozogtak. Úgy érezte magát, mintha egyenesen a paradicsomba került volna, amikor átélte a következő erőteljes orgazmust. Aztán látta, hogy Salvio arca is eltorzul, amikor a férfi feljut a csúcsra. Imádta, amikor utána a vállára hajtotta a fejét, és valami olyasmit motyogott, amit ő nem értett.

Nemsokára érezte a férfi szabályos leheletét a nyakán. Aggódva megrázta a karját.

– Salvio, ne aludj el! Jobb, ha elmész, mielőtt valaki felébred.

– Szerintem neked is menned kell, mielőtt bárki megláthat.

A férfi megjegyzése visszarántotta a földre. A valóság kipukkasztotta a boldogság kis buborékát. Mégis próbált vidáman mosolyogni.

Salvio farmert meg pulóvert vett, és csendben kinyitotta az ajtót, hogy a fürdőszobába menjen.

Ezután a lány kicsusszant az ágyból, és felvette az alsóneműjét. Elhúzta a száját, miközben tenyerével végigsimított a gyűrött fekete ruhán, és a harisnyáját gombóccá gyűrte.

Az ajtó kinyílt, Salvio visszatért, sötét haja nedves volt a zuhanyozástól. Komoly arckifejezéssel közeledett a lány felé. Egy pillanatig csak állt előtte, és úgy nézett rá, mintha most látná először.

– Miért? – kérdezte. – Miért pont én?

Molly valahogy számított a kérdésre. A válaszának lazának kell lennie, nem szabad árnyéket vetnie ennek a mesés éjszakának az emlékére. Megvonta a vállát, és még egy mosolyra is futotta.

– Az én szakmában nem sok férfival találkozik az ember. És ők sem olyanok, mint te. Különbözik is... nagyon vonzó vagy, Salvio. De biztos vagyok benne, hogy ezt már sokszor hallottad.

A férfi homlokráncolva nézett rá, mintha aggasztaná az őszintesége.

– Szeretném, ha tudnád, nem azért hívtalak ide, hogy elcsábítsalak. Nem mondom, hogy nem jutott eszembe, de nem ez volt a szándékom.

– Tudom. Csak kedves voltál hozzám, ennyi az egész. Talán ezért egyeztem bele az italba.

A férfi felnevetett.

– Határozottan mély benyomást gyakoroltál rám, Molly.

A lány meg akarta őrizni azt, ami kettejük között történt – mint egy értékes karácsonyfadísz, amit egy évben egyszer vesz elő az ember. Nem akarta, hogy az emlék elillanjon és összetörjön.

– Örülök – nyögte ki nagy nehezen. A szíve örülten kalapált. – De jobb, ha most elmész.

Salvio bólintott, de amikor kifelé indult a bőröndjével a hálószobából, hirtelen megfordult.

Molly szíve fájdalmasan összeszorult, amikor a férfi csendesen becsukta maga mögött az ajtót. Az ablaknál állt, és látta, ahogy Salvio kimegy a házból. Felnézett, csak egy pillanatra, és a tekintetük találkozott. A lány várta, hogy a férfi mosolyog vagy integet neki.

Még jó, hogy nem így történt, mondta magának kisvártatva. Ki tudja, nem figyel-e őket valaki.

Salvio először a bőröndjét tette be a kocsiba, majd beült a vezetőülésbe, becsukta az ajtót, és beindította a motort. Ahogy elhajtott, sportkocsija valóságos kavicszáport hagyott maga után. Molly addig bámulta, míg a kocsi már csak egy fekete pont lett a távolban. Ahogy a nap felkelt, és

vörösre festette a sötét felhőket, azon tűnődött, vajon Salvio élete távozások sorozata volt-e, és a nők ugyanilyen vágyakozva néztek-e utána az ablakokon keresztül.

Gyorsan lehúzta az ágyneműt. Utána mindent betett a mosógépbe, és nemsokára nekiáll, hogy alaposan kitakarítsa a szobát. De előbb le kell zuhanyoznia.

Averyék több vendéget is vártak, így Mollynak sok dolga akadt. De a munkája legalább eltereli a figyelmét arról, hogy soha többé nem látja Salviót. Soha többé nem érzi a száját az ajkán, erős karját a csípőjén.

Így megy ez a felnőttek világában, mondta magának szigorúan. Az emberek jól szórakoznak egymással, elvárások és kötelezettségek nélkül. Lefekszenek egymással, aztán csak úgy továbbállnak.

Csendesen becsukta az ajtót, és lefelé osont a lépcsőn. Hirtelen úgy érezte, hogy figyelik. Pánik fogta el, amikor meglátott egy mozdulatlan alakot a sötét folyosó másik végében.

Lady Avery!

Molly lelassította a lépteit. A szíve hevesen dobogott, mert az asszony szeméből szemrehányást olvasott ki.

– Nos, Molly? – kérdezte Sarah Avery furcsa hangon. – Jól aludtál?

Hosszú szünet következett. Molly gyomra összeszorult a félelemtől. Mit válaszolhatna? Csak rontana a helyzeten, ha magyarázkodni kezdene, miért oson ki ilyenkor Salvio szobájából, kezében az egyenruhájával. Lady Avery úgyis kirúgja. Munkanélküli és hajléktalan lesz, az év elképzelhető legrosszabb időszakában.

Nyelt egyet, és csak annyit mondott:

– Sajnálom, Lady Avery.

A munkaadója hitetlenkedve rázta a fejét.

– Ezt nem hiszem el! Hogy érdekelhetsz egy olyan férfit, mint ő?

– Bocsánatot kérek – ismételte Molly mereven.

– Eredj vissza dolgozni! – parancsolt rá élesen Sarah Avery.

– Dolgozni?

– Miért, mit gondoltál? Tíz ember jön ma vacsorára, ha esetleg kiment volna a fejedből. És mivel ezúttal valószínűleg nem vendégekre fogsz vadászni, nem hiszem, hogy elszúrnád. – Az asszony felvonta a szemöldökét. – Vagy senki sincs biztonságban tőled? Meg kell mondanom, nem gondoltam volna, hogy *femme fatale*-nak képzeled magad. Csak menj dolgozni, mielőtt meggondolom magam!

– Igen, Lady Avery.

A következő hetekben Molly keményebben dolgozott, mint valaha. Sütött, aprított, párolt és habart – a karácsonyi díszbe öltözött házba érkező vendégek nagy örömére. És még ahhoz is elég okos volt, hogy hallgasson, amikor Lady Avery gúnyosan megjegyezte, hogy a házvezetőnője reménykedve lődörög a fagyöngy alatt.

Bármilyen elfoglalt volt is, nehezőre esett kordában tartania a gondolatait. Folyton azon kapta magát, hogy Salvio jár az eszében. Pedig nem akart emlékezni mindarra, amit a férfi tett vele. Az ilyen emlékek veszélyesek. Könnyű lenne azt gondolnia, hogy az az éjszaka jelentett valamit, pedig Salvióknak semmit sem jelentett.

Ne epekedj utána! Ne reménykedj abban, ami lehetetlen!

Három nappal karácsony előtt két bomba robbant gyors egymásutánban. Molly épp a faluba készült, amikor összefutott az asszonyával. Sarah Avery hosszú bundát viselt. Az arc kifejezése olyan hideg volt, mint a téli szél, amely a kastély körül süvített, és magával hozta az első hópelyheket.

– Molly, nem kell bevásárolnod.

A lány megtorpant. A pudingot, a süteményt és a pitét már elkészítette, de a pulykát és a zöldségeket még be kellett szereznie.

– Valami mást csináljak helyette?

– Igen. Pakold össze a holmidat.

Molly értetlenül bámult a munkaadójára.

– Csomagoljak be? Nem értem...

– Nem? Pedig egyszerű. Már nincs szükségünk a szolgálataidra.

– De...

– De? – Lady Avery közelebb lépett hozzá. A Salvio távozása óta elfojtott harag most felszínre tört benne. – Remélem, nem azt akarod kérdezni, miért nem szóltam korábban. Nem hiszem, hogy a szokásos szabályok érvényesek olyankor, ha valaki visszaél a pozíciójával, mint ahogy te tetted. Elvégre lefeküdni a vendégekkel sosem szerepelt a munkaköri leírásodban, nem igaz?

– De hát mindjárt itt a karácsony! – fakadt ki Molly. – És ez itt... az otthonom.

Sarah Avery harsányan felnevetett.

– Aligha. Miért nem szaladsz el a barátodhoz, és kérdezed meg, nem szeretné-e, hogy nála legyen az ünnepek alatt? Talán mert nemet mondana?

– Miért várt idáig? – kérdezte Molly halkán. – Miért nem rúgott ki azonnal?

– Nem akartam házvezetőnő nélkül maradni egy ilyen vendégjárós időszakban. A béredet a hónap végéig kifizetjük, pedig nem érdemelsz ilyen nagylelkűséget. Philip és én holnap Barbadosra repülünk. Gondoskodj róla, hogy ne legyen itt, amikor visszatérünk.

– De... hol fogok aludni ma éjjel?

– Gondolod, hogy érdekel? Van egy olcsó panzió a faluban. – Lady Avery kegyetlenül elmosolyodott. – Tedd a kocsit és a ház kulcsait az előszobaasztalra, mielőtt elmész!

Molly szíve összeszorult, amikor a régi, ismerős félelem visszalopózott az életébe. Most ismét szorult helyzetbe került. Csakhogy ezúttal nem hibáztathatta az öccsét, vagy épp a sorsot, amiért az édesanyja beteg lett. Ezúttal ő viselte a felelősséget.

Kétségbeesetten törte a fejét. Robbie-n kívül nem voltak rokonai, sem pedig barátai, akiknél menedéket találhatott volna. Lady Avery szavai jutottak az eszébe. Vajon hogyan reagálna Salvio, ha elmondaná neki, hogy az együtt töltött éjszaka miatt elveszítette az állását? Megtenné, hogy tetőt kínál a feje fölé?

Molly vonakodott egy olyan férfi kegyeire apellálni, aki csupán egyéjszákás kalandot akart tőle. Csakhogy valószínűleg úgyis meg kell tennie. Mert a második bomba ott lebegett a feje fölött, és bármelyik pillanatban felrobbanhatott.

Csak a stressz miatt késik a menstruációm, mondogatta magának, amikor hirtelen eszébe jutott a névjegykártya.

Nincs más választása...

Gyorsan összepakolta a holmiját, miközben küzdött a fel-feltörő könnyekkel. Végül gondosan a bőröndjébe tette az anyjáról és Robbie-ről készült bekeretezett fényképeket, aztán megállt az előszobában kopott kabátjában, kézzel kötött sáljával a nyakában, és remegő ujjakkal beütötte a kártyán lévő telefonszámot.

Salvio asszisztensét Ginának hívták, és furcsamód nemcsak barátságosnak, hanem szinte megkönnyebbültnek tűnt, amikor Molly bemutatkozott.

– El sem hiszem! Maga a válasz az imáimra, Molly Miller.

– Én?

– Bizony! Szabad most? El tudja kezdeni az új munkát azonnal?

– Igen – felelte Molly feszülten. – Miért?

– Salvio holnap tartja az éves karácsonyi partiját Cotswoldsban, mielőtt Nápolyba utazna. A házvezetőnőnek pedig az anyjához kell utaznia, aki eltörte a csuklóját. Ha rövid időn belül be tudna ugrani helyette, busásan megfizetném.

Molly hirtelen megdermedt.

– Hát, ez rossz hír... mármint a törött csukló, de nem hiszem, hogy...

Gina csak mondta tovább:

– Salvio biztos nagyra értékeli magát, ha megadta a számomat. A változást meg sem említem neki, mert nem szereti, ha ügyes-bajos dolgokkal zavarják, mindig annyira elfoglalt.

A telefonhívás kezdett rémálommá válni, de Mollynak mi más választása maradt?